

Μάρτυρας : Μαυράκης Γρηγόρης του Ανέστη, κάτοικος Καλαμαριάς, Οδός XX.

Καταθέτω ως πρόεδρος του σωματείου «Ένωση για τα δικαιώματα των Πεζών», αλλά και μέλος της ακτιβιστικής ομάδας «streetpanthers» που στιγματίζει με το αυτοκόλλητο «είμαι γάιδαρος, παρκάρω όπου γουστάρω» τη συμπεριφορά των οδηγών που σταθμεύουν πάνω στις διαβάσεις πεζών και στις ράμπες.

Γνωρίζω την υπόθεση με το παρκαρισμένο στο πεζοδρόμιο τζιπ, στα Εξάρχεια Αθηνών, από τον ίδιο τον Τάσο Πουλιάση αλλά και από τα μέσα ενημέρωσης.

Η «Ένωση για τα δικαιώματα των Πεζών» διεκδικεί το δικαίωμα του πολίτη σε αξιοπρεπείς συνθήκες κυκλοφορίας μέσα στο αστικό περιβάλλον. Ένας από τους κυριότερους λόγους υποβάθμισης των συνθηκών κυκλοφορίας για τους πεζούς είναι η κατάληψη των πεζοδρομίων από παράνομα σταθμευμένα αυτοκίνητα. Για ένα μεγάλο ποσοστό συμπολιτών μας η κυκλοφορία με τα πόδια είναι όχι απλά δύσκολη, αλλά εντελώς απαγορευμένη. Απαγορευμένη επειδή κάποιοι άλλοι συμπολίτες, αρτιμελείς, εύρωστοι και ιδιοκτήτες Ι.Χ. αυτοκινήτων, επιλέγουν την εύκολη λύση της πρόχειρης παράνομης στάθμευσης. Αυτού του είδους ο αποκλεισμός των αδυνάτων προσβάλλει τον πολιτισμό μας και θα μας βρίσκει πάντα απέναντί του.

Το 1998 στην Περαιά Θεσσαλονίκης, η Ελευθερία Γρηγοριάδου κατέβηκε στο οδόστρωμα προκειμένου να παρακάμψει όχημα που ήταν σταθμευμένο στο πεζοδρόμιο και της απέκλειε τη διέλευση. Παρασύρθηκε από διερχόμενο όχημα και σκοτώθηκε. Το 2007 ο Τάσος Πουλιάσης επέλεξε να μην κατέβει στο οδόστρωμα.

Στις 8/2/2008 εγκύκλιος του Υπουργείου Εσωτερικών ζητά για άλλη μια φορά την τήρηση των διατάξεων του ΚΟΚ για τα σταθμευμένα αυτοκίνητα πάνω σε πεζοδρόμια και επισημαίνει ότι υπάρχει «αδιαφορία και ατιμωρησία» από τις αρμόδιες Αρχές.

Στη συγκεκριμένη υπόθεση με τον Τάσο Πουλιάση και την Χριστίνα Γκίνη, οι αστυνομικές αρχές των Εξαρχείων όχι μόνο δεν κατάφεραν να αποτρέψουν την παράνομη στάθμευση, αλλά αντίθετα, παρέβλεψαν την παράβασή όταν τέθηκε υπόψη τους, και φρόντισαν να διώξουν τον πεζό, Τάσο, που παρέκαμψε ανορθόδοξα το εμπόδιο.

Γνωρίζω τον ίδιο τον Τάσο και πιστεύω ότι με την πράξη του αυτή δεν προσπάθησε να βανδαλίσει ένα αυτοκίνητο. Με την πράξη αυτή ο Τάσος Πουλιάσης **διεκδικεί μian άλλη πόλη**. Μια πόλη που σέβεται τον πολίτη της, ιδίως αυτό τον πολίτη που δε θα δούμε ποτέ να υπερασπίζεται το δικαίωμά του στο δημόσιο ελεύθερο χώρο. Τον ανάπηρο, τον ανήμπορο γέροντα, το μικρό παιδί. Τον πολίτη που εκδιώχθηκε, ίσως οριστικά, από την αδηφάγο κυριαρχία του Ι.Χ.

Ο Τάσος είναι και ο ίδιος οδηγός και ιδιοκτήτης αυτοκινήτου και καταδικάζει κάθε πράξη καταστροφής. Είναι επίσης εργαζόμενος και αντιλαμβάνεται πλήρως τους κόπους που πρέπει να καταβάλει κάποιος για να αγοράσει ένα τέτοιο αυτοκίνητο. Για το συμβάν έχει μιλήσει ήδη σε αρκετές εκπομπές στο ραδιόφωνο και σε έντυπα, και είναι γνωστή η αξιοπρέπειά του όπως και το σύστημα αξιών που πρεσβεύει. Γι' αυτό πιστεύω ότι η αθώωσή του για την βαρύγδουπη κατηγορία της "φθοράς ξένης ιδιοκτησίας" και τις άλλες αποδιδόμενες πράξεις, δεν θα αποτελέσει "νομιμοποίηση" του βανδαλισμού, αλλά δικαίωση ενός ενσυνείδητου πολίτη.